

Antoine de Saint - Exupéry

Küçük Prenses

İngilizceden çeviren: Fatih Kiraz
Resimleyen: Ecnaz Yüzbaşıoğlu

NISAN

Küçük Prens (Le Petit Prince)

Yayın Koordinatörü: Ahmet ÇELİK

İngilizceden tercüme eden: Fatih KİRAZ(IF)

Kapak ve iç tasarım: Utku ÇETİN

Resimleyen: Ecenaz YÜZBAŞIOĞLU

1. BASIM: 2019

ISBN: 978 - 605 - 9393 - 47 - 8

N I S A N

Nisan Kitabevi

İsmet İnönü 1 Cad. (Doktorlar Cad.) No: 69 Eskişehir

T: 0 222 221 21 90 - 0 222 221 07 05 - 0 850 303 0 501

www.nisankitabevi.com - www.sinavkitaplari.com

Tüm hakkı saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiç bir yolla çoğaltılamaz.

Antoine de Saint-Exupéry

1900 yılının Temmuz ayında, Fransa'da doğdu. En büyük hayali başının üzerinden salınan uçaklardan birinin içinde olmaktı. 1918'de Birinci Dünya Savaşı'nda hava Kuvvetlerinde deneme pilotu olarak göreve başladı.

Savaştan sonra bir süre bir kiremit fabrikasında müdür olarak çalıştıktan sonra gökyüzünden daha fazla ayrı kalamadı ve Toulouse-Dakar Havayolları pilotlarından biri olarak yeniden gökyüzüyle buluştu.

Arjantin Postası servisinde hava postacılığı yapmaya başladığında yıl 1929'du. Bu yeni görevi ona uygun değildi. Aynı yıl çalıştığı şirket batınca yeniden Kazablanka-Dakar arasında çalışmaya başladı. Ama 1934'te yaşadığı ciddi kaza sonucu arkadaşlarının ısrarıyla pilotluk kariyerine ara verdi. Fransa Havayolları'nın reklam bölümünde

görevlendirildi. Hiç değilse yolcu koltuğunda dünyayı dolaşabiliyordu.

İkinci Dünya Savaşı başlamıştı. Yine Hava Kuvvetleri mensubu olarak orduya alındı. Fransız hükümeti savaşmayı reddeden bu adamı Amerika'ya gönderdi. Posta servislerinde, keşif uçuşlarında, herkesin uçmaya korktuğu okyanusun üzerinde gezindi, yıllarca. İşte Küçük Prens Amerika yıllarında doğdu. Uzak kaldığı hayallerinin, ölen arkadaşlarının, sendeleyeni uçağının kitabı oldu.

1942'de Amerika savaşa katılmaya karar verdi. 42 yaşında sakat omuzlu kumandan Saint-Exupery de göreve atanan pilotlardan oldu. 31 Temmuz 1944'te Amerikan Hava Sahası'ndan ayrıldı. O gün bir Alman uçağı tarafından vurulduğu söylendi. Kimi kaynaklar ise uçağının teknik bir arıza nedeniyle düştüğünü söyledi. Ancak uçağı ve cesedi bulunamadı, ta ki 1998 yılında Marsilyalı bir balıkçının ağından Saint-Exupery'in bilekliği çıkana dek... 2000 yılında uçağın enkazına ulaşılsa da cesedi bulunamadı.

Leon Werth'e

Bu kitabı bir yetişkine adadığım için çocuklar kusuruma bakmasınlar; çünkü bunu yapmamın çok önemli nedenleri var. Birincisi dünyada ondan daha iyi arkadaşım yok. İkinci sebebim ise; arkadaşım her şeyi olduğu gibi çocuk kitaplarını da anlayabiliyor. Üçüncü sebebim ise arkadaşım şuanda Fransa'da yaşıyor ancak aç ve soğukta, bundan dolayı acısını dindirecek bir şeye ihtiyacı var. Eğer bütün bu nedenler size yetmediyse; ben de bu kitabı onun bir zamanlar ki çocukluğuna adarım. Ne de olsa bütün büyükler bir zamanlar çocuktı, pek çoğu bunu hatırlamasa da...

İyisi mi ben de ithafımı şu şekilde değiştireyim...

Leon Werth'in çocukluğuna...

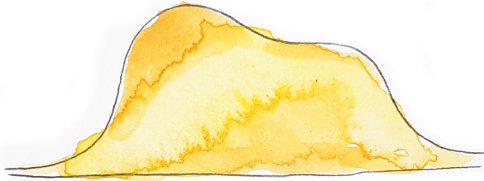

I

Altı yaşımdayken balta girmemiş ormanlara ait “Gerçek Öyküler” adında çok güzel bir kitapta harika bir resim görmüştüm. Bu resim bir boa yılanını avını yutarken gösteriyordu. İşte çizimin bir kopyası da yukarıda.

Kitapta şöyle deniyordu: “Boa yılanları avlarını bir bütün olarak, çiğnemenen yutarlar. Yuttuktan sonra hareket edemediklerinden, sindirmek için altı ay uyurlar.”

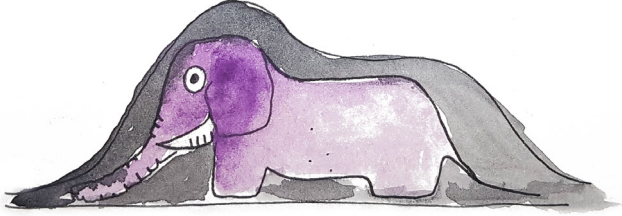
Bu orman maceraları üzerine fazlasıyla kafa yordum. Renkli kalemle birkaç denemeden sonra ilk çizimimi yapmayı başardım. Bir numaralı çizimim buna benziyordu:

Bu şaheserimi yetişkinlere gösterdim ve korkup korkmadıklarını sordum.

Ancak onlar “Korkmak mı? Bir şapkadan kim neden korksun?” diye cevapladılar.

Benim çizdiğim bir şapka değildi aslında; fili sindiren bir boa yılanı çizmiştim. Ancak yetişkinler anlayabilsinler diye bu kez boa yılanının içini çizdim. Yetişkinlere her zaman her şeyi açıklamak gerekir. İki numaralı resmim de şöyle oldu:

Bu kez yetişkinler bana, boa yılanı çizmekten vazgeçip coğrafya, tarih, aritmetik ve dilbilgisiyle ilgilenmemi tavsiye ettiler. Bunun üzerine altı yaşındayken resimle ilgili kariyerimi noktalamak zorunda kaldım. İlk iki resmimin başarısız olması nedeniyle hayal kırıklığına uğramıştım. Yetişkinler kendi başlarına hiçbir şey anlayamıyor, çocuklar ise tekrar tekrar aynı şeylerin anlatılmasından sıkılıyorlardı.

Bu nedenle, başka bir meslek seçerek pilot olmaya karar verdim. Dünyanın neredeyse her yerine uçtum ve kabul etmek gerekirse coğrafya bilgim de çok işime yaradı. Bir bakışta Çin'i Arizona'dan ayırabilirim. Ayrıca,

gece karanlığında kaybolduğunuzda coğrafya çok işinize yarar.

Mesleđim sayesinde hayatım boyunca çok sayıda önemli insanla tanıştım. Yetişkinlerle çok vakit geçirdim. Ancak bu, onlarla ilgili fikirlerimi değiştirmede.

Her ne zaman akli başında bir yetişkinle karşılaştım ona hemen yanımdan asla ayırmadığım bir numaralı resmi gösteriyordum. Ancak aldığım cevap hemen hep aynı oluyordu. “Bu bir şapka” Bundan dolayı ben de ne boa yılanlarından, ne de balta girmemiş ormanlardan veya yıldızlardan bahsetmek yerine hemen onlarla briçten, golften, siyasetten ve kravatlar gibi şeylerden bahsediyordum. Onlarda benim gibi bilgili biriyle tanıştıkları için seviniyorlardı.

II

Böylece, altı yıl önce Sahra Çölüne uçağımla düşesiye kadar hayatımda konuşabileceğim kimse olmadan yalnız başıma geçirdim. Motorum arıza yapmıştı. Beraberimde bir tamirci ya da yolcu olmadığından, motoru kendi başıma tamir etmek zorundaydım. Bu benim için ölüm kalım meselesi haline geldi. Çünkü yanımda neredeyse bir hafta yetecek kadar su vardı.

Çöldeki ilk gecemi en yakın yerleşim yerinden bin kilometre uzakta; kum üstüne uyuyarak geçirdim. Öyle ki, okyanusun ortasında sal üstünde sürüklenen kazazede bir denizciden daha vahim durumdaydım. Bundan dolayı gün aydınlanırken cılız bir sesin beni uyandırdığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edebilirsiniz.

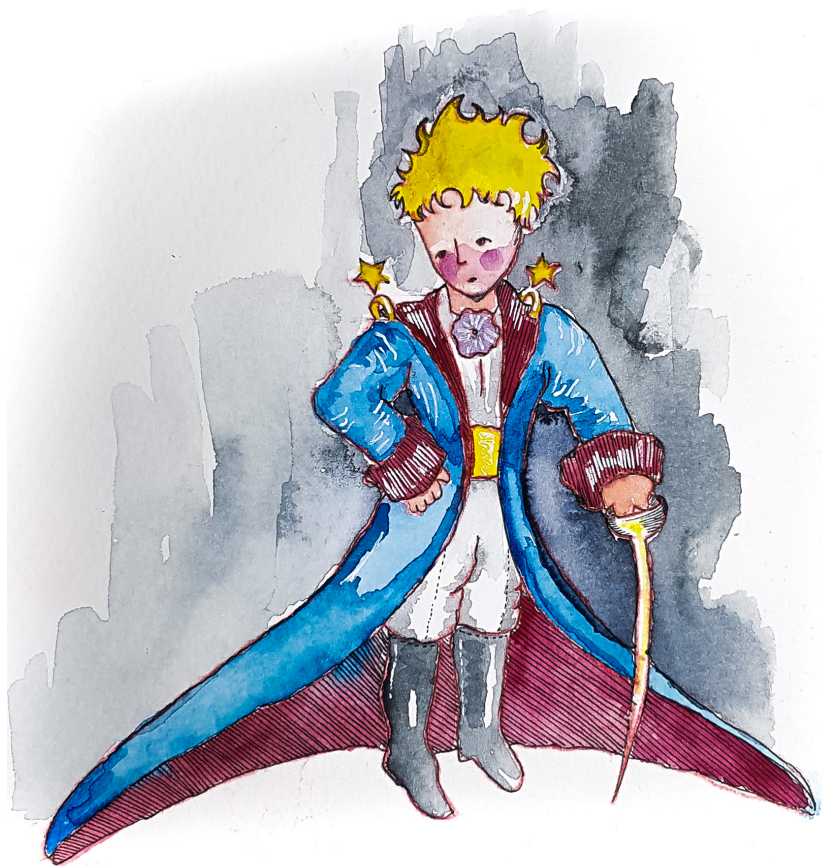
“Lütfen bana bir tane koyun çizer misin?” diyordu bu cılız ses.

“Ne!”

“Bana bir koyun çiz!”

Hızla ayağa kalktım. Gözlerimi iyice ovuşturdum ve dikkatlice etrafı süzdüm. Sonrasında dikkatle beni süzen küçük bir erkek çocuğunu fark ettim. Gördüğünüz bu resmi daha sonra yaptım. Bunca zaman sonra onu anlatan çizebildiğim en iyi resmin bu olduğunu söylemeliyim. Ancak bu resim bile ne kadar sevimli olduğunu yansıtmaktan uzak.

Bu benim suçum değil. Yetişkinlerden dolayı altı yaşında resim yapmayı bırakmış ve haliyle boa yılanlarının iç ve dış görünümlerinden başka bir şey çizmeyi öğrenmemiştim. Bu beklenmedik durum karşısında şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerimle öylece kalakalmıştım. Unutmayın, en yakın yerleşim yerinden bin kilometre ötede çölün ortasındaydım. Oysaki bu çocuk ne kaybolmuş ne de açlıktan yorgunluktan ya da susuzluktan bitap düşmüş durumdaydı.

Yerleşim yerlerinden bin kilometre uzakta, çölün ortasında kaybolmuş bir çocuğa hiç benzemiyordu. En sonunda ağzımı açıp konuşmayı başarabildim.

“Tamam da... Ne işin var burada?”

Cevap olarak alçak bir ses tonuyla ancak ciddi şekilde aynı şeyleri tekrarladı:

“Lütfen, bir koyun çizin bana.”

Durum bu kadar gizemli olunca, insan karşı koyamıyor. Bana çok saçma gözükse de, en yakın yerleşim yerinden bin kilometre uzakta ölüm tehlikesi altındayken, cebimden bir parça kâğıtla bir kalem çıkardım. Tam o sırada, eğitimimi coğrafya, tarih ve aritmetik üzerine aldığımı hatırladım ve biraz da sinirli şekilde ona yapamayacağımı söyledim.

“Önemli değil, bir koyun çiz.” diyerek cevapladı beni. Ama daha önce hiç koyun çizmemiştim ve bundan dolayı ona genellikle çizdiğim iki resimden birini çizdim. Bu, bir boa yılanının dıştan görünüşü olan resimdi ancak verdiği cevap karşısında irkildim.

“Hayır hayır! Ben fil yutmuş bir boa yılanı resmi istemiyorum. Boa yılanları çok tehlikelidir. Filde çok büyüktür. Oysaki benim yaşadığım yerler çok küçük. İhtiyacım olan şey bir koyun, bana bir koyun çiz.”

Dediğini yaparak bunu çizdim.

Dikkatlice baktıktan sonra “Hayır, bu koyun çok hasta. Bana başka bir koyun çiz.” dedi.

Ben de başka bir tane çizdim.

Arkadaşım kibarca ve hoşgörülü bir şekilde gülümseyerek “Baksana, bu bir koyun değil ki bir koç, boynuzları var.” dedi.

Bir çizim daha yaptım.

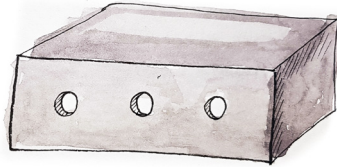

Ama bunu da diğerleri gibi kabul etmedi. “Bu çok yaşlı. Ben uzun süre yaşayacak bir koyun istiyorum.” dedi. Sabrım giderek azalıyordu, çünkü motorumu sökmeye başlamak için acele ediyordum.

Ben de şu resmi karaladım ve bir de açıklama yaptım. “İsteddiğin koyun bu kutunun içinde.”

Küçük eleştiriminin gözlerinin parladığını görmek beni oldukça şaşırtmıştı.

“Tam da istediğim gibi! Peki bu koyun çok ot yer mi?”

“Neden sordun?”

“Çünkü benim yaşadığım yerde her şey çok küçük de...”

“Kafaya takma. Ben de sana küçük bir koyun verdim zaten.”

Çizdiğim resme iyice yaklaşıp “Çok da küçük değil aslında baksana uyuya kalmış.” dedi.

İşte böylece küçük prens ile tanışmış oldum.

III

Onun nereden geldiğini öğrenmem uzun zaman aldı. Bana üst üste sorular soran Küçük prens, sanki benim ona sorduğum soruları duymuyordu. Ancak parça parça gelişi güzel ağızından dökülenler sayesinde zamanla onun hakkında fikir sahibi olmaya başladım. Örneğin, uçağımı ilk gördüğünde (Uçağımın resmini yapmayacağım çünkü benim için fazlasıyla karmaşık.)

“Bu da ne?” diye sordu.

“Uçar bu. Uçak denir. Benim uçağım.” Uçabildiğimi öğrenmesinden gurur duymuştum. Bunun üzerine “Ne? Sen gökyüzünden mi düştün?” diye haykırdı.

Alçak gönüllü bir tavırla “Evet” dedim. “Ne kadar da komik!” sonra da kahkahalara boğuldu küçük prens. Bu çok canımı sıkmıştı. Başıma gelen talihsizliklerin ciddiye alınmasını isterim.

Arkasından ekledi küçük prens “Demek sen de gökten düştün. Peki, hangi gezegendensin?”

O anda küçük prensin gizemine dair kafamda bir şeyler netleşmeye başladı.

“Yani sen başka bir gezegenden geliyorsun.” diye atladım.

Ama o bir şey demedi. Uçağıma bakarak usulca kafasını salladı.

“Zaten bununla çok uzaktan gelmiş olamazsın.” dedi ve uzun süre düşüncelere daldı.

Ne zaman sonra cebinden çizdiğim resmi cebinden çıkarıp incelemeye koyuldu. Ağzından yarım yamalak dökülen “başka bir gezegen” konusunun merakımı ne denli arttırdığını tahmin edebilirsiniz. Tabii ki ben de daha fazlasını öğrenmeye çalıştım.

“Nerelisin sen, benim küçük adamım?” diye sordum

“Şu yaşadığın yerler, neresi?” “Koyununu nereye götürmek istiyorsun?”

Kısa bir sessizliğin ardından “Bana koyunu bu kutuyla verdiği iyi oldu. Geceleri evi olarak kullanabilir.”

“Eğer iyi bir çocuk olursan, sana gündüzleri onu bağlaman için bir ip bir de kazık veririm.”

Ama küçük prens bu söylediğime çok şaşırmişti.

“Bağlamak mı? Ne aptalca bir düşünce!”

“Ama onu bağlamazsan bir yerlere gider ve kaybolur.”

Küçük dostum tekrar koca bir kahkaha attı. “Nereye gidebilir ki?”

“Her yere, burnunun dikine.”

Küçük prens ciddi bir şekilde “Önemli değil! Benim yaşadığım yerde her şey çok küçüktür.”

Biraz da hüzünlü bir edayla ekledi “Burnunun dikine gitse bile kimse çok uzaklaşamaz.”

